

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/6/2017
Identifikačné číslo spisu:	9017200146
Dátum vydania rozhodnutia:	12.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9017200146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12. septembra 2017 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného A. W. pre zločin obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad, ods. 4 číslo 3 rakúskeho Zákona o omamných látkach a zločin obchodovania s omamnými látkami podľa § 12 tretí prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky a § 28a ods. 1 druhý a tretí prípad a ods. 4 číslo 3 rakúskeho Zákona o omamných látkach, o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. mája 2017, sp. zn. 1Ntc/8/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. odvolanie odsúdeného A. W. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozsudok Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 45 Hv 17/16w z 11. októbra 2016 v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu vo Viedni, sp. zn. 23 Bs 326/16h z 15. decembra 2016 sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky A. W., nar. XX. O. XXXX. v O., trvale bytom N. XXXX/XX, N. - D. O., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, uznaný za vinného v bode A./ zo zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad, ods. 4 číslo 3 rakúskeho Zákona o omamných látkach; v bode B./ zo zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 12 tretí prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky a § 28a ods. 1 druhý a tretí prípad a ods. 4 číslo 3 rakúskeho Zákona o omamných látkach na tom skutkovom základe, že

A. W. je vinný, od polovice roka 2015 až do polovice januára 2016 omamnú látku, ktorej množstvo dvadsaťpäťnásobne prekročilo hraničnú hodnotu (§ 28b rakúskeho Zákona o omamných látkach), konkrétne látku „Pico“ známou aj ako „Pervitin“ alebo ako „Chrystal Meth,“ ktorá obsahuje metamfetamín, v Bratislave v rozpore s predpismi

A./ prenechal iným osobám, a to tak, že samostatne stíhanej osobe menom F. H. (1000 gramov) a ďalším neznámym odberateľom (25 gramov) predajom za cenu 40,- eur za jeden gram so ziskom celkovo prenechal 1 025 gramov látky „Pico“, ktorá obsahovala 615 gramov čistej omamnej látky;

B./ predajmi, ktoré sú uvedené pod bodom A./, prispel k vývozu tohto množstva omamných látok zo Slovenska a k dovozu tohto množstva omamných látok do Rakúska, pretože vedel, že ďalšia cesta tých odberateľov povedie priamo do Rakúska

a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odsúdený A. W. odvolanie, v ktorom požiadal o zamietnutie svojho preloženia na Slovensko z dôvodu, že v Rakúsku má lepšie „kritériá“ na svoju nápravu a aj lepšiu zdravotnú starostlivosť ako na Slovensku, keďže jeho zdravotný stav sa stále zhoršuje kvôli vysokému tlaku a táto zmena by mu neprospešala, a zároveň v Rakúsku má lepšie podmienky na prepustenie ako na Slovensku.

Odvolanie odsúdeného bolo dňa 21. augusta 2017 doručené prokurátorovi Krajskej prokuratúry Bratislava, ktorý sa k nemu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania odsúdeného preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného A. W. nie je dôvodné.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

S poukazom na odvolacie námietky odsúdeného je potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia sú taxatívne uvedené v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z.. Odsúdeným uvádzané odvolacie námietky nie sú dôvodom, s ktorým zákon automaticky spája účinok v podobe odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia.

Krajský súd pri uznaní predmetného rozsudku Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 45 Hv 17/16w z 11. októbra 2016 v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu vo Viedni, sp. zn. 23 Bs 326/16h z 15. decembra 2016 postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii. Krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a so závermi uvedenými v tomto rozhodnutí sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli splnené zákonné podmienky rozhodnutia príslušného krajského súdu, ktorým je podľa § 12 ods. 1 zák. 549/2011 Z. z. Krajský súd v Bratislave, s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 549/2011 Z. z. - odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, po písomnom vyjadrení prokurátora v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. (č. l. 35 spisu). Aj keď z predloženého osvedčenia je zrejmé, že odsúdený s odovzdaním výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho štátu, t. j. do

Slovenskej republiky neudelil súhlas, jeho súhlas sa v predmetnom konaní s poukazom na § 6 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. a čl. 6 ods. 2 písm. a) Rámcového rozhodnutia rady č. 2008/909/SVV ani nevyžaduje, pretože odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a na jej území má trvalý (obvyklý) pobyt.

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého bol odsúdený A. W. zaradený v súlade s ustanovením § 48 ods. 4 Tr. zák. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na kritériá uvedené v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z., v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (pozri rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014). Na základe podkladov, ktoré mal krajský súd (rovnako ako i súd odvolací) k dispozícii, nie je možné posúdiť, ktorému stupňu strázenia podľa § 48 Trestného zákona zodpovedajú aktuálne podmienky výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného A. W. v Rakúskej republike. Keďže súd prvého stupňa zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ďalšie objasňovanie tejto otázky (dopytom na rakúske justičné orgány prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) zo strany najvyššieho súdu by bolo bezpredmetné, pretože aj v prípade zistenia potreby zaradenia odsúdeného do ústavu na výkon trestu s iným (prísnejším) stupňom strázenia, by najvyšší súd v tejto časti napadnutý rozsudok zmeniť nemohol, nakoľko by tým došlo k porušeniu zásady zákazu reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu), keďže odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa bolo podané iba obvineným. Zároveň je potrebné konštatovať, že zaradením odsúdeného v Slovenskej republike na výkon nepodmienečného trestu do ústavu s minimálnym stupňom strázenia k zhoršeniu jeho postavenia oproti pôvodne uloženému trestu ani logicky nemohlo prísť, pretože sa jedná o stupeň najmiernejší.

Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.